

Fénysugár

Evangéliumi hitebresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félfévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

JÉZUS MEGTART.

Lukács 9:56.

Az ember megérett Isten ítéletére. Ha Isten szerette, az ember a szemébe nevetett néki. Ha Isten hosszútűrő volt, az ember kételkedett Isten hatalmában s elbízta magát. Ha Isten büntette, az ember ideig-óráig meghunyászkodott, hogy aztán újból és még jobban fellázadjon ellene. Megérett az ítéletre. Isten tudta ezt. Ezért küldte el Fiát, a Jézus Krisztust.

Jézus Krisztus nem azért jött, hogy megítélje, kárhoztassa, elveszítse az embert, hanem hogy megtartsa. Ez az Istentől nyert rendeltetése. Beszéde, munkája, áldozata, kereszthalála ezt a megtartást célozta és eredményezte. Győzelmet vett a Sátánon, amellyel ez bírt az ember felett azóta, hogy az ember inkább neki hitt, mint Istennek, s olyan akarván lenni mint az Isten, a Sátánnak engedett s szolgált. Jézus győzelmet vett a Sátánon azáltal, hogy Isten ítélete alá állt, mellyel az embernek kellett volna sujtatnia, de amely az embert agyonsujtotta volna. Jézus megtartására jött az embernek.

Senki másban megtartásunk nincsen. Hiába keresünk más megtartót. »Senki sem válthatja meg atyjafiát, nem adhat érte váltságdíjat Istennek« (Zs. 49:8). »Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?« (Mt. 16:26). Ember sem önmagának, sem embertársának megtartója nem lehet. Jézus Krisztus a Megtartó. És egyedül ő (Csel. 4:12).

Jézus Krisztus nélkül csak pusztulás, kárhozat lehet a sorsunk. Mert a Jézus Krisztus nélkül a Sátán ural bennünket s kitombolja magát rabszolgáinkban. Amitás, szemfényvesztés, bünbetaszítás, pusztulás: ezek a Sátán vezetése, uralma útjának a mérföldkövei.

Ha egy ember megtartatni akar a szabad, Isten által vezetett, el nem múló örökéletre, Jézus Krisztushoz kell találnia. Ha egy egyház élni s szolgálni akar úgy, hogy »a pokol kapui sem fogják megdönteni«, Jézus Krisztus egyháza kell hogy legyen s maradjon. Ha egy nép nem akar »rabigába görbedni«, és dicstelenül elmerülni a mulandóság tengerében, akkor mint nép is Jézus Krisztusból kell élnie, aki a »tisza erkölcsnek« is mint a nép »támaszának és talpkövének« az egyetlen forrása és fundamentoma. Isten népe kell hogy legyen, mert »az Úr körülveszi az ő népét mostantól fogva mindörökké« (Zs. 125:2). Hegyek, melyek körülveszik, áthághatók, meg is rendülhetnek s meg is csúszhatnak, de az Úr hatalma és hűsége meg nem rendül. Áll örökké örökké. A magyar nép is erre a hatalmas és hűséges Istenre tekintsen. Igaz magyarságának forrásait Krisztusban lássa. Amikor a magyarságnak a magyarságért folytatott küzdelmei emlékével egybeolvad ma a magyarság szabadságáért érzett aggodalma, mindenképpen Krisztusba rejtőzzék el, mert ő a megtartó. »Szemeim mindenha az Úrra néznek« (Zs. 25:15).

Z. H.

A golgotai Kereszt.

Az Úr Jézus Krisztus odaadta magát miérettünk. Ez az, ami az Ő keresztjét számunkra olyan nagyvá, olyan megfoghatatlanná teszi. Az Úr Jézus Krisztus az Atya iránti engedelmség és az érettségünk való áldozatkészség vitte a Keresztre.

Ha volt valaha valaki a földön, aki az Atya akaratának engedelmeskedett, az Krisztus volt. Ez az engedelmség olyan nagy volt, hogy az Ő akaratára egészen beleolvadt az Atya akaratába és így szólhatott: En és az Atya egy vagyunk. Tökéletesség volt a harmónia. Ez a célja, vágya minden vallási törekvésnek, hogy mi akarjuk Isten akaratát. Csak így tudjuk elérni azt a célt, amelyet Isten a mi életünk elé tűzött. És ez a döntő kérdés: készen vagy-e akaratodat teljesen kiszolgáltatni Isten akaratának? Készen vagy-e mindenben Isten szent akaratának engedni?

Ebben különbözik Krisztus minden másót, aki az embereknek az Istenhez vezető utat akarta mutatni. Ő számunkra határozott utat mutat, amelyen Istent megtaláljuk. Ez az út gyökeres megújulást kívánja gondolkozásunknak és cselekedeteinknek. Aki valaha megkísérelte követni ebben az Úr Jézus Krisztust, az megtapasztalhatta, hogy itt mélyes mélyre menő megújulásra van szükség. A mi gondolat- és érzésvilágunk teljes megváltozása és megtérése szükséges. De azt is megérzi, hogy ez az az út, amelyen Istenhez közel jut.

Még egy döntő bizonyossághoz jutunk, mégpedig ahhoz, hogy leküzdhetetlen akadályok tornyosulnak elénk, ha Isten akaratát akarjuk. Itt van a mi tehetetlenségünk, amely miatt nem tudunk önmagunktól megszabadulni; a mi akaratosságunk, amely visszatart minket abban, hogy ezen az új úton járjunk.

Érezzük, hogy hatalmak, melyek Isten ellen küzdenek, igyekeznek minket nagy erővel visszatartani Istentől. Ez a hatalom a bűn, amely nem akarja, hogy mi hazajussunk. Mint hatalmas választófal áll Isten és miközöttünk.

De hála Istennek, egy helyen a fal keresztül van törve és minden ember számára el van készítve a bejárat Istenhez. És ez a második ok, amely az Urat a Keresztre vitte.

Az Úr Jézus Krisztus meghalt azért is, hogy minket embereket a bűn hatalmából megváltson. A golgotai Keresztben véget ér a világ bűne. Krisztus magára vette a büntetést, amely minket kellett volna hogy érjen és ezáltal megmentett minket a bűn hatalmától. Mi már nem úgy állunk Isten előtt, mint akiket Isten haragja sújt, hanem tudjuk:

Krisztus vére s igazsága,
Lelkemnek legszebb ruhája,

Abban megyek az égbe,
Isten elébe.

Krisztus halála és a golgotai Kereszt mindazok számára, akik hisznek Benne, hatalmas jele lesz annak, hogy Isten gyermekei.

Meghalt mi érettünk.

Észak-Amerikában a buffalói temető egy sírkeresztjén a következő felírás látható: »Maynard kormányosnak, a »Fecske« hálás utasai. Ő meghalt miérettünk.« Maynard János kormányosa volt annak a hajónak, amely Detroit és Buffalo város között közlekedett. Egy napon tűz ütött ki a hajón. Az utasok és a hajósok rémülten szaladtak a fedélzetre, mindent megkíséreltek, hogy a tűznek gátat vessenek, de hiábavaló volt. A hajón kátrányt szállítottak és amikor ez lángot fogott, nem lehetett többé az oltásra gondolni.

Az utasok a kormányos köré sereglettek és ijedten kérdezték: »Milyen messze van még Buffalo?« »Másfél tengeri kilométer.« »Mennyi idő odáig az út?« »Háromnegyed óra, ha így tudunk haladni, mint eddig.« A füstfelhő mindig nagyobb és sűrűbb lett és a tűz növekedett. »Menjenek a hajó tulsó oldalára, hogyha meg akarnak menekülni« — kiáltott a kormányos. Az utasok és a hajó személyzete a tulsó oldalra menekültek. A hajó hátsó része s a kormánykerék körül füst és lángnyelvek látszanak már csak. »Maynard!« — kiált a kapitány a szócsován keresztül. »Igen, kapitány úr!« »Milyen irányt vegyünk?« »Kelet-délkelet.« A helyzet mindig súlyosabb lesz, de a part közeledik. »Maynard!« »Igen, kapitány úr!« »Bírod még 5 percig, János?« »Isten segítségével igen!«

Ebben a pillanatban már a bátor kormányos haja megegett, a ruhájába is belekapott a tűz, jobbkeze már elengedett a kormánykereket, de a bal még tartotta és utolsó erőfeszítéssel parthoz vitte a lángoló, füstölő hajót.

Mindenki megmenekült. Férfiak, asszonyok, gyermekek, csak Maynard János volt halott. A hajó személyzete, az utasok s a kisváros lakossága nagy megilletődéssel kísérte a kormányost utolsó útjára. Sok könnyet sirtak el a sirján azok, akiknek az életét saját élete feláldozásával megmentette. Hálájuk jeleképpen vészték aranybetűkkel a márvány-síremlékbe: Ő meghalt miérettünk.

Ismered Azt, aki a Golgotán, mindenkitől elhagyatva, emberektől megvetve, Istentől elítélve az atok fáján rettenetes halált halt téertted? Megértetted, hogy Isten Fiának keresztalála a te itéleted a te megváltásod, a te üdvösséged? Akkor a szíved mélyére oda kell hogy írva legyen: Ő meghalt érte m!

A keresztt.

Két irdatlan fa összeróva,
Nincs rajta semmi, semmi szép,
De kétezer esztendő óta
Szór fényt egész világba szét,
Csodás erő árad belőle,
S mint titkos hang ha szólna rajt,
Hiába próbálsz futni tőle,
Szíven ragad és fogva tart.

Honnét e fény, mely szétsugárzik?
Honnét e titkos, szent erő?
Hogy az, mi megvetettnek látszik,
Világmeggyőzőn lép elő.
A bosszuló Isten haragja
Íté-e itt a bűn felett,
Vagy az, mi szívünk megragadja,
A legcsodásabb szeretet?

Oh, szent titok, hogy mind a kettő
Ott a kereszten egyesült,
Miérttünk átokká lett Ő,
Kiben az Irás teljesült.
Isten haragja sujt a bűnre;
S Reá, ki bűnünk fölhevé,
S kereszten is hallgatva, türve
Járult a sujtó kéz elé.

De jaj, ha csak ítélne Isten
Minket, kik gyilkosok valánk,
S a vér, mely hullott a kereszten,
Átokként hullna vissza ránk!
De nincs úgy! Isten azt az átkot
Áldásra változtatta át,
Mert úgy szerette a világot,
Hogy érte adta szent Fiát.

A vér, a Jézus drága vére
Gyógyító balsam, szent erő,
Bűnünket Ő elmossa véle,
Kegyelmeivel elénkbe jő;
Szeretve szívünk megragadja,
Szent fénye ég felé mutat,
Szól a keresztről hívó hangja,
Oh jöjj, s add néki át magad!

Vargha Gyuláné.

A kifizetett számla.

»Ki van fizetve ez a számla?« »Igen,
itt van a nyugta.« »Akkor tedd a töb-
bihez, mert el van intézve.«

Ahogy az ember a földi számlával
tesz, úgy tesz Isten a mennyeivel. Mi
sokkal tartoztunk Neki. Jézus Krisztus
megfizette a tartozásunkat. Ha Isten Jé-
zusra néz, akkor nem gondol már a
mi tartozásunkra. Lehet-e tökéletesebb
nyugta, mint ez:

»Eltörölte a parancsolatokban ellenünk
szóló kézírást, amely ellenünk volt ne-
künk, és azt eltette az útból, odasze-
gezvén azt a keresztfára.« Koloss. 2: 14.

Viszontlátás.

Schneider S-nek, a híres festőnek 'van
egy képe, amelynek címe »Viszontlátás.«
Júdást ábrázolja, amint testét kígyó-
szerűen körülveszik a Megváltó hom-
lokáról levett töviskorona ágai. Kezében
az ezüstpénzt tartja kamataival, amelyért
az Urat elárulta. A Megváltó szeme, ame-
lyet az örökkévalóság fénye övez, rajta
nyugszik Júdáson. Nemcsak nyugszik, na-
nem belemélyed a tekintete Júdás lel-
kébe és ezt látszik mondani: »Emlékezel,
amikor utoljára találkoztunk ott a kert-
ben? Emlékezel a csókra, amellyel engem
üdvözöltél? Azóta nagy szakadék van
köztünk. Valamikor embereket kellett vol-
na halásznod, de az emberek fogtak meg
téged. Nem akartál találkozni velem,
nem akartál viszontlátni engem és ki-
mentél a sötét éjszakába. Éjszaka lett.
De most megvirradt, nappal van és en-
nek nincs vége. Hová menekülsz a te-
kintetem elől? Hová menekülsz előlem?
Itt a viszontlátás!«

Találkozni fogunk minden megbocsátat-
lan bűnünkkel, vétkeinkkel. Találkozni fo-
gunk mindazokkal, akiknek a lelkén sebet
éjtettünk s akiknek vére elégtételért ki-
ált Istenhez. Hogyan nézünk e találko-
zás elé?... *Istennek Báránya, könyörülj
rajtunk!*

Önmagát adta.

Öreg anyókanak egyetlen fia gyujto-
gatás miatt fogházban ült.

»Nénike, miért nem jár most a temp-
lomba? Hosszú idő óta nem láttuk.«

»Hogyan mehetnék emberek elé!«

»Miért ne mehetne?«

»Úgy is tudja. A fiam börtönben ül.«

»Nénike, nem maga a vétkes, évtize-
dek óta ismerjük, hogy istenfélő, becsüle-
tes.«

»De az én fiam!«

Harcolhatnánk az asszonnyal akármed-
dig, megmagyarázhatnók, hogy néki a fia
bűnéhez semmi köze sincsen, soha nem
értené meg! Fia szégyene az ő szégyene
is. Inkább meghal, de mégsem tehet más-
ként. Legszüükségesebb útjait titokban, a
sötétség leple alatt végzi s az élelmi-
szert, ami létfenntartásához szükséges, a
szomszédgyermekkel hozatja.

Az ember lelkébe kitörölhetetlenül bele
van vésvé az a törvény, hogy egyiknek
szenvednie kell a másikért. S mennél
közelebbi hozzátartozóról van szó, annál
inkább áll ez. Így adta Jézus áldozatul
saját életét érettünk, vétkes, megromlott
barátaiért.

*A keresztnak a lényege és értelme,
hogy az embert a maga működésében
mellőzze és elítélje.*

